

figes, at de Vedkommende have været Vilkaarlighed og Uretfærdighed underkastede paa en saadan Maade, som det ærede Medlem synes at ville give det Udseende af. Det er jo udtalt atter og atter, først i 1812 og saa i 1848, at Enhver har Ret til at kræve sin Sag undersøgt og paakjendt for en Krigsret i de Tilfælde, hvor han anseer den arbitraire Kjendelse for at være for streng, og jeg kan ikke see, at man kan tænke sig noget bedre Værn mod Vilkaarlighed og Uretfærdighed i de her omhandlede Forhold. Jeg skal iøvrigt tillade mig at henvise det ærede Medlem til et Land, hvor man dog ogsaa har et aabent Die for Individets Ret, nemlig Norge. I dette Lands nye militære Straffelovbog er der indført den Bestemmelse, at for alle Disciplinairforsøelser skal Straffen idømmes arbitrairt af den vedkommende Jurisdictionschef uden Appel. Vil den Vedkommende have sin Sag undersøgt, maa han klage over sin Foresatte, og Enhver, der er kjendt med militære Forhold, vil vide, at det er en Forbrydelse at klage over sine Foresatte uden Grund. Man har altsaa i denne Straffelovbog, der er meget ny — den er saavidt jeg mindes fra 1860 — ikke været saa overordentlig ængstelig ligesoverfor arbitraire Kjendelser i Sager, der angaa Disciplinairforsøelser; og jeg troer, at man overhovedet ikke bør gaae ud fra, at de militære Befalingsmænd, hvis Indflydelse i Armeen og hvis Gyde til at kunne udvirke Noget med de Kræfter, der ere dem underlagte, hovedsagelig berover paa et gjensidigt Tillids- og Belvilliesforhold mellem de Befalende og de Underordnede, vilkaarligh og uretfærdigh skalde ville anvende en „barbariff“ Straf; thi man maa jo vel erindre, at, hvis det jevnligt eller blot nogle Gange arriverede, at en saadan Jurisdictionschefs arbitraire Kjendelse blev underkjendt ved en Krigsretsdom, saa var han ude af Stand til at commandere den Afdeling, han havde under sig, idet hans Indflydelse vilde være svækket saa overordentlig, at man ikke vilde betroe ham nogen betydeligere Commando. — Det ærede Medlem rettede det Spørgsmaal til mig, hvorvidt man arbitrairt kunde nedsette i 2den Klasse. Saaledes som Spørgsmaalet er stillet til mig, maa jeg besvare det med

Nei; men jeg skal dog til det ærede Medlems Beroligelse oplyse ham om, at det kun er i en beleiret Fæstning og i Felten, at den vedkommende Jurisdictionschef kan nedsette i 2den Klasse. — Det forekommer mig at være givet, at dersom man overhovedet vil gaae ind paa Indførelsen af den her foreslaaede Straf, saa maa man ogsaa give den en saadan Anvendelighed, at den virkelig bliver til Gavn og Nytte for Disciplinen, og Mindretallet har jo i saa Henseende selv udtalt i sin Betænkning, at den kun har Betydning som arbitrair Straf. Troer man, at det er nødvendigt at indføre denne Straf, saa bør den ogsaa indføres saaledes, at den kan gjøre en tilsvarende Nytte, det vil sige: den maa kunne anvendes arbitrairt, hvad jo ogsaa baade Fleertallet og Mindretallet i Udvalget ere enige om, at den bør, hvis den overhovedet skal have nogen Betydning.

Udvalg: Det Synspunkt, hvorfra jeg seer denne Sag, er nærmest det samme som det, der under 1ste Behandling blev gjort gjældende af min ærede Collega for Kjøbenhavn (Krieger). Jeg kan ikke indsee Nødvendigheden af at trække denne enkelte Stump af den militære Retspleie frem, inden man kommer med den omfattende Reform af denne, som nu i saa mangfoldige Aar har været lovet og ventet. Naar man anfører som Grund til at beholde en arbitrair Straf — enten det nu er Krumslutningsstraffen eller den Straf, der her er foreslaaet sat istedet — at Dvelfestiden nu er saa overordentlig meget kortere end før, saaledes at de Straffe, der vare en længere Tid, berøve Soldaten utilbørlig Meget af hans Uddannelses Tid, saa vil jeg dertil bemærke, at paa den anden Side er ved den sidste Hærreform et Element udgaaet af Hæren, som dog upaatvivleligt før paadrog sig den største Deel af Straffene, navnlig af de arbitraire Straffe, nemlig Stillingmændene. Det Pragteremplar af militair Inddisciplin, som den ærede Ordfører fremdrog, formoder jeg, var vist netop en Mand af denne militære Klasse. (Ordføreren: Nei). Ja, det er dog en bekjendt Sag, at de have været de Værste, og det vil vistnok og-